

№ 34

Rok VII

WARSZAWA,
dnia 26 sierpnia
1924 r

DZIENNIK ROZKAZÓW

T R E Ś Ć :

II. Rozkazy ministra spraw wojskowych.

- 505. Wydawnictwo wojskowe: „Drogi żelazne z. II. Połączenia torów i urzędzenia stacyjne“.
- 506. Jednorooczny kurs doszkolenia w Wyższej Szkole Intendenty w r. 1924/25 — warunki powołania.
- 507. Zmiany nazw stacyj kolejowych.
- 508. Uzupełnienie § 71 rozporządzenia wykon. do ustawy o podstawowych obowiązkach i prawach oficerów W. P. — noszenie munduru przez oficerów w stanie nieczynnym przy kwestach, zbiórkach i t. p.
- 509. Adresowanie transportów materiału uzbrojenia do Centralnego Składu Uzbrojenia w Poznaniu.
- 510. Sposób dokonywania wypłat wynagrodzeń pracownikom w zakładach wojskowych.

Dział gospodarczy.

- 511. Uposażenie oficerów niepozostających chwilowo na etatowych stanowiskach.

III. Ustawa i rozporządzenia centralnych władz państwowych :

- 512. Rozporządzenie Rady Ministrów z dn. 26 czerwca 1924 r. o zakładach naukowych i egzaminach szkolnych, wystarczających do osiągnięcia stanowiska w państwowej służbie cywilnej
- 513. Rozporządzenie Rady Ministrów z dn. 26 czerwca 1924 r. o wykonaniu ustępu 3 art. 116 ustawy o państwowej służbie cywilnej.
- 514. Rozporządzenie Rady Ministrów z dn. 30 lipca 1924 r. w sprawie dodatku na mieszkanie.

Obwieszczenie: Rozgrywka o mistrzostwo W. P. w oficerskich zawodach strzeleckich zespołami — wyniki.

Załącznik Nr. 1 i 2 do poz. 514.

II. ROZKAZY MINISTRA SPRAW WOJSKOWYCH

O. III Szt. Gen. 6871 Reg.

505.

Wydawnictwo wojskowe: „Drogi żelazne cz. II Połączenia torów i urzędzenia stacyjne“.

Zalecam do użytku służbowego wojsk kolejowych, jako podręcznik, pracę kpt. inż. Wierzbiańskiego Marjana p. t.: „Drogi żelazne cz. II. Połączenia torów i urzędzenia stacyjne“.

W egzemplarze służbowe podręcznika formacje zostają zaopatrzone według osobnego rozdzielnika.

O. III Szt. Gen. 6724 Szk.

506.

Jednoroczny kurs doszkolenia w Wyższej Szkole Intendenty w r. 1924/25 — warunki powołania.

1. W roku szkolnym 1924/25 będzie uruchomiony przy Wyższej Szkole Intendenty jednoroczny kurs doszkolenia, którego ukończenie z pomyślnym wynikiem będzie równoznaczne z ukończeniem kursu normalnego Wyższej Szkoły Intendenty.

2. Na kurs ten będą powołane bez egzaminu następujące kategorie oficerów:

- a) oficerowie-intendenci, podlegający doszkoleniu,
- b) oficerowie adm.-gosp. z ukończonym wyższem wykształceniem,
- c) oficerowie innych korpusów częściowych z ukończonym wyższem wykształceniem (prawo, akademja eksportowa, akademja handlowa i politechnika),
- d) nieliczny procent oficerów adm.-gosp., którzy nie posiadają dyplomów z wyższych uczelni, mają jednak rozpoczęte wyższe studia (minimum 2 lata), oraz długoczną pracę i doświadczenie w służbie intendenty.

3. Od kandydatów są wymagane następujące warunki:

- a) stan zdrowia, gwarantujący zupełną zdolność do służby zawodowej na dłuższe lata,
- b) co najmniej 5-letnia służba w stopniu oficerskim do 1.11.24,
- c) nieprzekroczony rok 38 dla kapitanów, 40 — dla majorów i 43 — dla podpułkowników,
- d) kwalifikacje co najmniej bardzo dobre.

Ponadto są wykluczeni ci kandydaci, którzy przystępowali już do egzaminu konkursowego do Wyższej Szkoły Intendenty, jednak go nie zdali.

4. D-cy O. K. oraz instytucji podległych bezpośrednio M. S. Wojsk. przedłożą do Departamentu VII M. S. Wojsk. listy kandydatów do dnia 15.9. b r., podając do jakiej z kategorii wymienionych na wstępie niniejszego rozkazu dany oficer należy, jakie posiada studia, oraz, czy w zupełności odpowiada wymagany warunkom. Za wiarygodność tych danych czynię odpowiedzialnymi odnośnych d-ców.

5. Z pomiędzy przedstawionych kandydatów zostanie dokonany wybór ogółem 40 oficerów przez komisję, złożoną z szefa Dep. VII M. S. Wojsk. (przewodniczący) oraz przedstawicieli: szefa adm., Oddz. III Szt. Gen., Dep. VII M. S. Wojsk., komendanta i dyrektora nauk Wyższej Szkoły Intendenty. Lista przyjętych kandydatów zostanie ogłoszona przez Dep. VII M. S. Wojsk. do dnia 1.10.24 r.

6. Kandydaci przyjęci na kurs winni złożyć przed rozpoczęciem roku szkolnego na ręce komendanta Wyższej Szkoły Intendentury deklarację, iż:

- a) zgadzają się na przeniesienie ich po ukończeniu kursu do korpusu oficerów-intendentów,
- b) przed upływem 5 lat po ukończeniu powyższego kursu nie będą prosili o przeniesienie ich do innego korpusu osobowego, ani też o zwolnienie z wojska.

O. IV Szt. Gen. 16567 Kol.

507.

Zmiany nazw stacyj kolejowych

Ministerstwo Kolei pismem L. dz. III Tb. 8150 24 z dnia 23 maja b. r. zarządziło przemianowanie nazw niżej wymienionych stacyj kolejowych:

Dotychczasowa nazwa stacji:	Zastąpiono nazwą:
Wąwolnica	Nałęczów
Nałęczów	Sadurki

W związku z powyższem należy również przeprowadzić poprawki.

O. V Szt. Gen. 20390 0

508

Uzupełnienie § 71 rozporządzenia wykon. do ustawy o podstawowych obowiązkach i prawach oficerów W. P. — noszenie munduru przez oficerów w stanie nieczynnym przy kwestach, zbiórkach i t. p.

W związku z rozporządzeniem M. S. Wojsk. Oddz. V Szt. Gen. L. 5445.0. (Dz. Rozk. Nr. 18.24 poz. 276) i w uzupełnieniu § 71 rozporządzenia wykonawczego do ustawy o podstawowych obowiązkach i prawach oficerów W. P. (dod. do Dz. Rozk. II 23 poz. 149) uzupełniam ustęp pierwszy powyższego paragrafu przez dodanie po wyrazach: „służby próbnej (praktyki)” wyrazów: „oraz przy wszelkiego rodzaju kwestach, zbiórkach i t. p., jak również asystowaniu przy tem, o ile dany oficer nie uzyskał przedtem pisemnego zezwolenia od dowódcy garnizonu na włożenie munduru podczas kwesty, zbiórki i t. p.”.

D. III 24865 Og. Org.

509

Adresowanie transportów materiału uzbrojenia do Centralnego Składu Uzbrojenia w Poznaniu.

Transporty materiału uzbrojenia, kierowane kolejami do Centralnego Składu Uzbrojenia w Poznaniu, należy adresować, jak następuje:

Transport, zawierający nową i oczyszczoną amunicję kb. — Centralny Skład Uzbrojenia w Poznaniu — bocznicą, magazyn IV Wilda.

Transport, zawierający amunicję działową i prochy — Centralny Skład Uzbrojenia, Główna pod Poznaniem, bocznicą własną.

Transport, zawierający miny, granaty ręczne, zapalniki i bomby lotnicze — Centralny Skład Uzbrojenia w Poznaniu — św. Łazarz.

Transport, zawierający broń wszelkiego rodzaju — Centralny Skład Uzbrojenia w Poznaniu, bocznicą, tor forteczny.

D. X 3726 II.

510.

Sposób dokonywania wypłat wynagrodzeń pracownikom w zakładach wojskowych

W związku z okólnikiem Ministerstwa Skarbu z dnia 31 lipca 1923 r., w myśl wyjaśnienia tegoż Ministerstwa L. D. K. 2094 W. A. K. z dn. 26 lipca 1924 r., w sprawie sposobu dokonywania wypłat wynagrodzeń pracownikom, zarządzam:

1) W zakładach wojskowych, zatrudniających większe ilości pracowników cywilnych, czynności dokonywania wypłat wynagrodzeń robotników należy rozłożyć na dwa dni, t. zn. w pierwszym dniu mają być podpisane listy płac, w drugim zaś dniu ma być dokonana wypłata kwot tym robotnikom, którzy poprzedniego dnia podpisali listy płac.

2) Podpisywanie list płac przez robotników, mających otrzymać wynagrodzenie, względnie osoby do tego uprawnione lub przez nich upoważnione, ma się odbywać w obecności dwu świadków z pośród robotników, którzy po podpisaniu listy płac przez pracowników, winni stwierdzić własnoręcznymi podpisami:

- a) zgodność podpisów poszczególnych robotników,
- b) ogólną sumę (liczbą i słownie), przypadającą na podpisaną sumę w danym dniu pozycje, wyszczególniając według numeracji porządkowej na liście płac podpisane (względnie niepodpisane) pozycje.

3) W następnym dniu przy samej wypłacie świadkowie mają stwierdzić:

- a) że ze strony poszczególnych robotników, którzy otrzymali wypłaty, nie zostały wniesione żadne reklamacje co do zgodności otrzymanej sumy w porównaniu z podpisaną przez nich pozycją;
- b) że wypłaty odbyły się prawidłowo do rąk poszczególnych robotników, względnie osób uprawnionych, lub przez nich upoważnionych;
- c) ogólną sumę (liczbami i słownie) wypłat skutecznie tego dnia, wyszczególniając według numeracji porządkowej na liście płac, wypłacone (względnie niewypłacone) pozycje.

DZIAŁ GOSPODARCZY

D. VII 42070 Up.

511.

Uposażenie oficerów, niepozostających chwilowo na etatowych stanowiskach.

Z wprowadzoną w życie nową organizacją pokojową, która ustala nowe etaty dla formacji nie idzie zawsze w parze uregulowanie spraw personalnych. Następstwem tego jest, iż pewna część oficerów w formacjach traci zajmowane dotychczas stanowisko etatowe. Ponieważ niektóre komisje gospodarcze wzbraniają się wypłacać oficerom tej kategorii uposażenie, wyjaśniam, że wszystkim oficerom, pozostającym w służbie czynnej, a niezajmującym chwilowo etatem przewidzianych stanowisk, należy w dalszym ciągu wypłacać uposażenie według posiadanych przez nich stopni.

D. VII 25500 Żywn.

512

Instrukcja: „Warunki techniczne produktów spożywczych — ich wartość odżywcza”.

Zatwierdzam do użytku służbowego załączoną przy niniejszym Dzien. Rozk., jako dodatek, instrukcję: „Warunki techniczne produktów spożywczych — ich wartość odżywcza” Żywn. 4.C., jako obowiązującą od dnia 30 sierpnia 1924 r.

Sprostowanie.

W niniejszym Dzienniku Rozk. (Nr. 34.24) należy w wykazie treści na stronie pierwszej wpisać w Dziale gospodarczym, jako pozycję 512, tytuł rozkazu: „Instrukcja: „Warunki techniczne produktów spożywczych — ich wartość odżywcza”.

Wobec powyższego, rozporządzenia władz centralnych (Dz. III) będą stanowić pozycje od 513 — 515, co odpowiednio należy zmienić.

III. USTAWY i ROZPORZĄDZENIA CENTRALNYCH WŁADZ PAŃSTWOWYCH

G. M. 13131 III.

512.

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 26 czerwca 1924 r.

o zakładach naukowych i egzaminach szkolnych, wystarczających do osiągnięcia stanowiska w państwowej służbie cywilnej.

(Dz. U. R. P. Nr. 64.24. poz. 629).

Na mocy art. 11 i 119 ustawy z dnia 17 lutego 1922 r. o państwowej służbie cywilnej (Dz. U. R. P. Nr. 21 poz. 164), zarządza się, co następuje:

§ 1. Za zakłady naukowe wyższe, w zrozumieniu ustawy o państwowej służbie cywilnej, uważa się:

- a) zakłady naukowe, objęte ustawą z dnia 13 lipca 1920 r. o szkołach akademickich (Dz. U. R. P. Nr. 72 poz. 494) tudzież te, na które w drodze późniejszych aktów ustawowych zostały rozciągnięte przepisy ustawy o szkołach akademickich,
- b) seminarja duchowne djecezjalne: w Poznaniu, Pelpinie, Przemyślu (rzymsko-katol. i grecko-katol.), Stanisławowie (grecko-katol.) i Tarnowie,
- c) wyższe uczelnie zagraniczne, których dyplomy i świadectwa z ukończenia w nich nauk uznane będą w przepisany trybie (nostryfikowane) za równoważne z dyplomami i świadectwami szkół akademickich, objętych powołaniami wyżej w ustępie a) ustawami.

§ 2. Za zakłady naukowe średnie, w zrozumieniu ustawy o państwowej służbie cywilnej, uważa się:

- a) państwowe i prywatne z prawami szkół państwowych: ośmioklasowe szkoły średnie ogólnokształcące, siedmioklasowe szkoły realne na terenie b. zaboru austriackiego, seminarja duchowne prawosławne i rzymsko-katolickie z wyjątkiem wyszczególnionych w ustępie b) § 1 niniejszego rozporządzenia, seminarja nauczycielskie oraz wszelkiego rodzaju kursy uznane przez ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego za równoważne z seminarjami nauczycielskimi, szkoły zawodowe, których kurs nauki łącznie z nauką elementarną, pobieraną w szkole powszechnej lub pobieraną częściowo w szkole powszechnej i częściowo w szkole ogólnokształcącej trwa conajmniej lat 9, z czego w zawodowej szkole conajmniej lat 2;
- b) na terenie b. zaboru austriackiego i rosyjskiego do roku szkolnego 1918/19 włącznie, a na terenie b. zaboru pruskiego do roku szkolnego 1919/20 włącznie, tudzież na innych terenach państw zaborczych (Austrii, Niemiec i Rosji) do terminów wyżej wskazanych: państwowe i prywatne z prawami szkół państwowych gimnazja męskie i żeńskie 8-klasowe i 7-klasowe gimnazja realne, zreformowane gimnazja realne, wyższe szkoły realne i szkoły realne 7-klasowe, szkoły handlowe siedmioklasowe, szkoły zawodowe średnie, seminarja rzymsko-katolickie i prawosławne na terenie b. zaboru rosyjskiego, wszędzie tylko na terenach wchodzących obecnie w skład państwa polskiego: prywatne szkoły średnie ośmio i siedmioklasowe.

§ 3. Za egzaminy wystarczające przy wykształceniu wyższem uważa się uzyskanie:

- a) przy studiach teologicznych: absolutorjum z całkowitego (czteroletniego) kursu nauk na jednym z wydziałów teologicznych uniwersytetów lub w seminarjach duchownych wyszczególnionych w ust. b) § 1 niniejszego rozporządzenia,
- b) przy studiach prawniczych: 1) świadectwa z trzech egzaminów rządowych: prawno-histerycznego, sądowego i politycznego, złożonych przed jedną z komisji egzaminacyjnych przy uniwersytetach, 2) świadectwa z egzaminu końcowego na wydziałach prawnych uniwersytetów, 3) dyplomu magistra praw w jednym z uniwersytetów, 4) dyplomu magistra ekonomji w uniwersytecie poznańskim, 5) świadectwa z końcowego egzaminu państwowego dla absolwentów nauk prawnych uniwersytetów obcych, otrzymanego na wydziale prawa i nauk politycznych Uniwersytetu Warszawskiego lub na wydziale prawa i nauk społecznych Uniwersytetu Stefana Batorego w Wilnie,

- c) przy studjach lekarskich: 1) dyplomu lekarza w jednym z uniwersytetów, 2) dyplomu doktora wszech nauk lekarskich w jednym z uniwersytetów, 3) świadectwa z końcowego egzaminu lekarskiego, złożonego przed komisją egzaminacyjną przy Uniwersytecie Warszawskim przez absolwentów, pochodzących z ziem polskich b. cesarstwa niemieckiego, którzy studia lekarskie odbywali w uniwersytetach niemieckich, 4) świadectwa uzupełniającego egzaminu lekarskiego, złożonego przed komisją egzaminacyjną przy Uniwersytecie Warszawskim, 5) dyplomu lekarskiego zagranicą, uznanego w myśl rozporządzenia ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego w porozumieniu z ministrem Zdrowia Publicznego z dnia 14 kwietnia 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 30 poz. 251),
- d) przy studjach filozoficznych: 1) świadectwa z egzaminu naukowego na nauczyciela szkół średnich, złożonego przed jedną z państwowych komisji egzaminacyjnych, 2) dyplomu doktora filozofii w jednym z uniwersytetów,
- e) przy studjach politechnicznych: 1) dyplomu inżyniera: dróg i mostów, hydrotechnika, mechanika, chemika lub mierniczego w Politechnice Warszawskiej lub Lwowskiej, 2) dyplomu inżyniera elektryka, lub architekta dyplomowanego w Politechnice Warszawskiej, 3) dyplomu inżyniera elektrotechnika, inżyniera architekta lub inżyniera meljoracyjnego w politechnice lwowskiej,
- f) przy studjach górniczych i hutniczych: dyplomu inżyniera hutnika lub górnika w Akademii Górniczej w Krakowie,
- g) przy studjach rolniczych: 1) świadectwa ukończenia czteroletniego kursu nauk na studjum rolniczym, względnie na wydziale rolniczym Uniwersytetu Jagiellońskiego w Krakowie, 2) dyplomu inżyniera rolnika w Politechnice Lwowskiej, 3) dyplomu inżyniera rolnika, leśnika lub ogrodnika w Szkole Głównej Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie,
- h) przy studjach weterynaryjnych: dyplomu lekarza weterynaryji w Akademii Weterynaryjnej we Lwowie.
- i) przy studjach handlowych: dyplomu ukończenia Wyższej Szkoły Handlowej w Warszawie,
- j) przy studjach farmaceutycznych: matury gimnazjalnej i dyplomu magistra farmacji,
- k) przy studjach dentystycznych: matury gimnazjalnej i dyplomu lekarza-dentysty w Państwowym Instytucie Dentystycznym w Warszawie,
- l) świadectwa i dyplomy w jednym z wyższych zakładów naukowych, odpowiadające warunkom, wyszczególnionym w §§ 1 i 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 27 lutego 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 22 poz. 183), jak również świadectwa, względnie dyplomy, odpowiadające warunkom wyszczególnionym w ustawie z dnia 21 września 1922 roku w przedmiocie tytułu inżyniera (Dz. U. R. P. Nr. 90 poz. 823) tudzież w art. 5 ustępy a), c), d), e), f), k), ustawy z dnia 26 września 1922 r. dotyczącej kwalifikacji zawodowych do nauczania w szkołach średnich ogólnokształcących i seminarjach nauczycielskich państwowych i prywatnych (Dz. U. R. P. Nr. 90 poz. 828).

Ponadto za posiadających wystarczające egzaminy, wymagane do osiągnięcia stanowiska I kategorii w państwowej służbie cywilnej, uważa się tych z pośród czynnych w chwili wydania niniejszego rozporządzenia funkcjonariuszów, którzy na mocy ustaw uposażeniowych z dnia 13 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 65 poz. 429—435) i rozporządzeń Rady Ministrów z dnia 5 sierpnia 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 77 poz. 521) i z dnia 27 lutego 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 22 poz. 183) pobierali dodatki za studia wyższe, względnie na podstawie ustępu końcowego art. 100 ustawy z dn. 9 października 1923 r. o uposażeniu funkcjonariuszów państwowych i wojska (Dz. U. R. P. Nr. 116 poz. 924) uzyskali wyższy szczebel uposażenia.

§ 4. Za egzaminy wystarczające przy wykształceniu średnim ogólnokształcącym lub zawodowym uważa się: uzyskanie świadectwa (atestatu) dojrzałości, albo świadectwa z całkowitego ukończenia kursu nauk, uprawniającego do studiów w charakterze słuchacza (studenta) zwyczajnego w zakładach naukowych, wskazanych w § 1 niniejszego rozporządzenia, albo też świadectwa ukończenia, względnie ostatecznego ukończenia szkoły średniej zawodowej i praktyki, o ile ta praktyka jest wymagana.

§ 5. Za wykształcenie, wystarczające do osiągnięcia stanowiska III kategorii w państwowej służbie cywilnej, uważa się ukończenie szkoły powszechnej, lub 3 klas szkoły średniej ogólnokształcącej lub zawodowej.

§ 6. W wypadkach wątpliwych, nie objętych postanowieniami poprzednich paragrafów rozporządzenia niniejszego, decyduje, jakimu poziomowi wykształcenia (wyższe, średnie) odpowiada przedstawiony dowód z ukończenia szkoły lub złożenia egzaminów w kraju lub zagranicą, Rada Ministrów na wniosek ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego.

§ 7. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i winno być stosowane również przy wykonaniu postanowień art. 116 ustawy o państwowej służbie cywilnej.

Prezes Rady Ministrów

i Minister Skarbu: *Wł. Grabski*

Minister Sprawiedliwości: *Wł. Wyganowski*

Minister Spraw Zagranicznych: *Maurycy Zamoyski*

Minister Spraw Wojskowych: *Sikorski*

Minister Spraw Wewnętrznych: *Z. Hübner*

Minister Wyznań Religijnych

i Oświecenia Publicznego: *Miklaszewski*

Minister Przemysłu i Handlu: *Józef Kiedroń*

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych

i Kierownik Ministerstwa Reform Rolnych: *Janicki*

Minister Kolei Żelaznych: *Tyszka*

Minister Pracy i Opieki Społecznej: *Darowski*

Kierownik Ministerstwa Robót Publicznych: *Rybczyński*

513.

G. M. 13131 III.

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 26 czerwca 1924 r.

o wykonaniu ustępu 3 art. 116 ustawy o państwowej służbie cywilnej.

(Dz. U. R. P. Nr. 64.24, poz. 630).

Na zasadzie ustępu 3 art. 116 ustawy o państwowej służbie cywilnej z dnia 17 lutego 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 21 poz. 164), zarządza się co następuje:

§ 1. Urzędników, pozostających obecnie w państwowej służbie cywilnej, w rozumieniu ustawy o państwowej służbie cywilnej z dnia 17 lutego 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 21, poz. 164), może właściwa władza ustalić w służbie państwowej pod warunkiem złożenia z pomyślnym wynikiem egzaminu praktycznego, przepisanego niniejszym rozporządzeniem.

§ 2. Z pośród zakwalifikowanych przez właściwą władzę do ustalenia zwolnieni są od składania egzaminu praktycznego:

- a) urzędnicy, którzy w służbie państwa polskiego złożyli z pomyślnym skutkiem egzamin praktyczny na podstawie poprzednio obowiązujących przepisów;
- b) urzędnicy IV, V i VI stopnia służbowego, którzy posiadają wykształcenie wyższe, zakończone przepisaniem egzaminami, pozostają bez przerwy przynajmniej od 2 lat, licząc wstecz od dnia 1 kwietnia 1924 r. na służbie państwowej cywilnej i mają dobrą kwalifikację stwierdzoną — o ile chodzi o urzędników VI st. sł. — przez Komisję Kwalifikacyjną, o ile zaś chodzi o urzędników IV i V st. sł. przez właściwą władzę przełożoną;
- c) urzędnicy IV V i VI st. sł., którzy pozostają bez przerwy przynajmniej od lat 2-ch w państwowej służbie cywilnej, licząc wstecz od dnia 1 kwietnia 1924 r., i mają przynajmniej dobrą kwalifikację, stwierdzoną w sposób wskazany w ustępie b), a zajmując stanowiska samodzielne i kierownicze kategorii I, posiadają co najmniej ukończone ogólnokształcące lub zawodowe wykształcenie średnie;
- d) urzędnicy od IV do VIII st. sł., którzy, pozostając od lat 5-ciu w państwowej służbie cywilnej, licząc wstecz od dnia 1 kwietnia 1924 i mają przynajmniej dobrą kwalifikację, stwierdzoną — o ile chodzi o urzędników od VI do VIII st. sł. przez Komisję Kwalifikacyjną — o ile zaś chodzi o urzędników IV i V st. sł. przez właściwą władzę przełożoną, a zajmując stanowiska I kategorii, posiadają co najmniej ukończone ogólnokształcące lub zawodowe wykształcenie średnie;
- e) wszyscy urzędnicy zajmujący stanowiska II kategorii, którzy pozostają bez przerwy od lat trzech w państwowej służbie cywilnej, licząc wstecz od dnia 1 kwietnia 1924 i posiadają co najmniej dobrą kwalifikację;
- f) wszyscy urzędnicy, zajmujący stanowiska I kategorii III, o ile pozostają bez przerwy w służbie państwowej cywilnej od lat trzech, licząc wstecz od dnia 1 kwietnia 1924 i posiadają co najmniej dobrą kwalifikację.

W wyjątkowych wypadkach Rada Ministrów może indywidualnie na umotywowany wniosek właściwego Ministra zwolnić od obowiązku składania egzaminu niektórych urzędników, zajmujących stanowiska kategorii I i II, do których nie stosują się postanowienia punktów a) do f).

§ 3. Urzędnicy, zwolnieni od składania egzaminu na zasadzie § 2, jak również urzędnicy, którzy złożyli z pomyślnym wynikiem egzamin przepisany niniejszym rozporządzeniem, o ile mają być ustaleniu w służbie na zajmowanym stanowisku, a nie posiadają poziomu wykształcenia przepisanego w art. 11 ustawy o państwowej służbie cywilnej dla danej kategorii stanowisk, otrzymują z urzędu zwolnienie od wykazania wymaganego poziomu wykształcenia.

§ 4. Urzędnicy, niezwolnieni od egzaminu na zasadzie § 2, składają egzamin pisemny i ustny z wyjątkiem urzędników służby rachunkowo-kasowej II kategorii i urzędników III kategorii, którzy składają egzamin tylko ustny.

Egzamin ustny winien odbyć się najpóźniej w terminie 3-dniowym po pisemnym.

W urzędach specjalnych może być zarządzone dodatkowy egzamin praktyczny.

§ 5. Egzamin pisemny polega na wypracowaniu tematów, wybranych przez komisję egzaminacyjną na wniosek poszczególnych egzaminatorów.

Przedmiotem wypracowania ma być rozstrzygnięcie jednej lub dwóch spraw administracyjnych z działy służby egzaminowego urzędnika na podstawie aktów, oraz opracowanie sprawozdania do władz wyższych.

Przy wyborze przedmiotu winna komisja baczyć na to, aby kandydat o średnim uzdolnieniu mógł wypracować zadanie w przeciągu 6-ciu godzin. Wypracowanie zadania nie może w żadnym razie trwać dłużej, niż 8 godzin.

Egzamin pisemny odbywa się w lokalu urzędowym pod nadzorem jednego z członków komisji lub innego wyznaczonego urzędnika. Kandydat winien mieć możność korzystania ze zbioru ustaw i rozporządzeń, wszelka inna pomoc, w szczególności porozumiewanie się kandydatów między sobą, lub z innymi osobami, jest niedopuszczalne.

Kandydat po ukończeniu wypracowania przed opuszczeniem lokalu urzędowego oddaje je urzędnikowi, sprawującemu nadzór, który stwierdza na wypracowaniu czas rozpoczęcia i ukończenia wypracowania i zabezpiecza wypracowanie przez opieczętowanie.

Egzamin pisemny może się odbywać równocześnie z kilku kandydatami.

§ 6. Egzamin ustny odbywa się z każdym kandydatem osobno i nie może trwać dłużej niż 2 godziny.

Przedmiotem egzaminu ustnego jest:

1) dla urzędników zajmujących stanowiska I kategorii: znajomość ustawy konstytucyjnej, ustrój i zakres działania władz i urzędów państwowych i samorządowych, przepisy o państwowej służbie cywilnej, ogólne zasady kancelaryjno-manipulacyjne, szczególna znajomość ustaw, przepisów i instrukcji tego działu administracji państwowej, w którym urzędnik pełni służbę.

Pońc tego winien kandydat przy egzaminie ustnym objaśnić załatwienie tematów egzaminu pisemnego.

Ponadto kandydaci, którzy nie posiadają wykształcenia prawniczego, zakończonego przepisaniem egzaminami, podlegają egzaminowi z przepisów prawa cywilnego i karnego, których znajomość potrzebna jest w pełnieniu służby w dziale, gdzie są zatrudnieni.

2) Dla urzędników zajmujących stanowiska II kategorii: ogólna znajomość zasad ustawy konstytucyjnej, ustroju i zakresu działania władz i urzędów państwowych i samorządowych, przepisów o państwowej służbie cywilnej, przepisów kancelaryjno-manipulacyjnych, tudzież znajomość ustaw, przepisów i instrukcji tego działu administracji państwowej, w którym urzędnik pełni służbę.

Pońc tego winien kandydat przy egzaminie ustnym wyjaśnić załatwienie tematów egzaminu pisemnego.

3) Dla urzędników zajmujących stanowiska III kategorii:

- a) dla wszystkich urzędników: ogólna znajomość ustroju władz i urzędów państwowych oraz przepisów o państwowej służbie cywilnej, ponadto:
- b) dla urzędników kancelaryjnych dokładna znajomość przepisów kancelaryjno-manipulacyjnych tudzież ogólna znajomość przepisów o opłatach stempowych;
- c) dla urzędników fachowych: znajomość fachowych przepisów administracyjnych tego działu, w którym kandydat pełni służbę.

Przepisy artykułu niniejszego stosują się analogicznie przy ewentualnem egzaminowaniu funkcjonarjusów policji państwowej, straży celnej i t. p.

§ 7. Z przebiegu egzaminu winien być sporządzony protokół, do którego wpisuje się: daty odbycia egzaminu, skład komisji egzaminacyjnej, tematy egzaminu pisemnego, ocenę wypracowań, pytania egzaminu ustnego, ocenę poszczególnych odpowiedzi, tudzież uchwałę komisji, co do ogólnego wyniku egzaminu

§ 8. Przy przeprowadzaniu egzaminu winna komisja egzaminacyjna zwrócić uwagę nie tyle na teoretyczną znajomość przepisów, ile raczej na zdolność pojmwowania i praktycznego zastosowania obowiązujących ustaw i przepisów.

Wynik egzaminu ocenia się według skali następującej:

- 1) zadawalający, jeżeli wiadomości kandydata są wystarczające.
- 2) niezadawalający, jeżeli wiadomości kandydata nie są dostateczne.

Uchwała komisji egzaminacyjnej zapada większością głosów.
W razie ujemnego wyniku, może być w wyjątkowych wypadkach, na wniosek komisji egzaminacyjnej, względnie na wniosek bezpośredniego przełożonego, zarządzane przez właściwą władzę naczelną powtórzenie egzaminu.

§ 9. Na dowód złożenia egzaminu otrzymuje kandydat świadectwo, sporządzone według załączonego wzoru. Świadectwo ma być podpisane przez członków komisji i zaopatrzone pieczęcią urzędu, przy którym komisja została zorganizowana.

§ 10. Kandydatom, którzy pełnią służbę nie w siedzibie komisji egzaminacyjnej i poddają się po raz pierwszy egzaminowi, należą się normalnie diety i koszty podróży.

§ 11. Komisje egzaminacyjne ustanawia się dla urzędników, władz naczelných przy tych władzach, dla urzędników II i I instancji przy władzach II instancji, a w szczególności:

1) przy urzędach wojewódzkich i Delegacje Rządu w Wilnie dla urzędników władz i urzędów II i I instancji administracji ogólnej i urzędników innych urzędów administracyjnych I i II instancji w obrębie danego województwa, przy których nie utworzono osobnych komisji;

2) przy izbach skarbowych dla wszystkich urzędników władz i urzędów I i II instancji podległych Ministerstwu Skarbu. Utworzone przy izbach skarbowych komisje egzaminacyjne dla urzędników służby rachunkowo-kasowej są czynne także dla urzędników rachunkowo-kasowych władz nie-skarbowych, przyczem w skład komisji egzaminacyjnej w miejsce jednego z jej członków, wskazanego przez przewodniczącego komisji, wchodzi wyższy urzędnik służby rachunkowo-kasowej odnośnego działu urzędu państwowego, wyznaczony przez naczelnika władzy II instancji tego działu;

3) przy Sądzie Najwyższym i Sądach Apelacyjnych dla urzędników tych sądów, przy sądach okręgowych — dla urzędników sądów okręgowych, sądów pokoju oraz urzędników zarządu więzień;

4) przy kuratorjach szkolnych dla urzędników I i II instancji podległych tym kuratorjom;

5) przy okręgowych urzędach ziemskich dla urzędników tym urzędom podległych;

6) przy okręgowych dyrekcjach poczt i telegrafów dla urzędników tych urzędów;

7) przy biurze Sejmu i Senatu dla urzędników kancelarii Sejmu i Senatu;

8) przy okręgowych urzędach miar — dla urzędników służby legalizacji narzędzi mierniczych;

9) przy wyższych urzędach górniczych — dla urzędników wyższych okręgów górniczych;

10) przy zarządach okręgowych lasów państwowych — dla urzędników państwowej służby techniczno-leśnej.

§ 12. Komisja egzaminacyjna składa się z przewodniczącego i dwóch egzaminatorów. Dla każdej komisji ustanawia się zastępcę przewodniczącego i odpowiednią ilość zastępców egzaminatorów, którzy wchodzą w skład komisji w razie nieobecności przewodniczącego, względnie egzaminatorów.

§ 13. Przewodniczący, egzaminatorów, względnie ich zastępców dla komisji egzaminacyjnych, utworzonych przy władzach naczelných ustanawia szef danej władzy. Dla komisji utworzonych przy władzach II instancji przewodniczących komisji oraz ich zastępców ustanawia szef właściwej władzy naczelnéj na wniosek odnośnego naczelnika władzy II instancji, egzaminatorów zaś dla tych komisji oraz ich zastępców ustanawia naczelnik władzy II instancji, przy których utworzono odnośne komisje.

§ 14. 1) Przewodniczącym komisji egzaminacyjnej dla urzędników zajmujących stanowiska I kategorii, może być ustanowiony tylko urzędnik, posiadający ukończone wyższe wykształcenie prawnicze z przepisaniem egzaminami, jeden zaś z egzaminatorów musi posiadać ukończone wyższe wykształcenie fachowe z przepisaniem egzaminami, t. j. prawnicze, techniczne, lekarskie, weterynaryjne, agronomiczne, leśne i t. d., zależnie od tego, których działów służby urzędniczy podlegają egzaminowi w odnośnej komisji.

2) Przewodniczącym komisji egzaminacyjnej dla urzędników II kategorii może być ustanowiony tylko urzędnik, posiadający ukończone wyższe wykształcenie prawnicze z przepisaniem egzaminami, zaś z egzaminatorów, przynajmniej jeden, winien być dobrany z tego działu służby, w którym pełni służbę egzaminowany urzędnik.

3) Przewodniczącym komisji dla urzędników III kategorii, może być ustanowiony urzędnik z pełnem ukończonym wyższem, względnie średniem wykształceniem, zaś egzaminatorowie, przynajmniej jeden, winni być dobrani z tego działu służby, w którym pełni służbę egzaminowany urzędnik.

4) O ile dana władza, przy której utworzoną ma być komisja egzaminacyjna nie rozporządza odpowiednimi urzędnikami, względnie urzędnikami danych działów służby, którzy mieliby być ustanowieni egzaminatorami, może być powołany jako egzaminator do komisji urzędnik innej władzy lub urzędu za zgodą i na wniosek naczelnika odnośnej władzy.

5) O ile z jakichkolwiek powodów zaszyłyby trudności utworzenia komisji egzaminacyjnych przy władzach wymienionych w § 1, może właściwa władza naczelną przekazać egzaminowanie kandydata z odnośnych okręgów komisjom egzaminacyjnym przy innych władzach II instancji tego samego działu służby.

§ 15. Termin, do którego winny być złożone przewidziane w niniejszym rozporządzeniu egzamina, ustanawia się na dzień 1 lutego 1925 r. Po tym terminie może nastąpić tylko powtórzenie egzaminu

§ 16. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Równocześnie tracą moc obowiązującą przepisy: § 13 rozp. Rady Ministrów z dnia 26 listopada 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 127 poz. 1045), § 14 w rozporządzeniach Rady Ministrów z dnia 21 stycznia 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 13 poz. 113, 114, 115, 116) i § 18 rozp. Rady Ministrów z dnia 18 lutego 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 21 poz. 226).

Prezes Rady Ministrów

i Minister Skarbu: *W. Grabski*

Minister Sprawiedliwości: *Wł. Wyganowski*

Minister Spraw Zagranicznych: *Maurycy Zamoycki*

Minister Spraw Wojskowych: *Sikorski*

Minister Spraw Wewnętrznych: *Z. Hübner*

Minister Wyznań Religijnych

i Oświecenia publicznego: *Miklaszewski*

Minister Przemysłu i Handlu: *Józef Kiedroń*

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych

i Kierownik Ministerstwa Reform Rolnych: *Janicki*

Minister Kolei Żelaznych: *Tyszką*

Minister Pracy i Opieki Społecznej: *L. Darowski*

Kierownik Ministerstwa Robót Publicznych: *Rybczyński.*

Załącznik do rozp. Rady Min.
z dn. 26 czerwca 1924 r. (§ 9) poz. 630

Ś W I A D E C T W O.

Pan _____

(charakter służbowy)

poddał się w dniach _____ na zasadzie rozporządzenia Rady Ministrów
z dnia 26 czerwca 1924 r. egzaminowi na stanowisko _____ kategorii służby w dziale
i złożył go z wynikiem _____

Warszawa, dnia _____

192 r.

Pieczęć _____

Przewodniczący Komisji:

Komisja egzaminacyjna przy _____

Komisarze egzaminacyjni:

D. VII 41614 Up.

514.

Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 30 lipca 1924 r. w sprawie dodatku na mieszkanie.

(Dz. U. R. P. Nr. 69.24 poz. 673)

Na mocy ustawy z dnia 12 czerwca 1924 r. w sprawie częściowej zmiany ustawy z dnia 9 października 1923 r. o uposażeniu funkcjonariuszów państwowych i wojska (Dz. U. R. P. z 1924 r.

Nr. 52 poz. 525) oraz ustawy z dnia 12 czerwca 1924 r. w sprawie częściowej zmiany ustawy z dnia 11 grudnia 1923 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszów państwowych i wojskowych zawodowych (Dz. U. R. P. z 1924 r. Nr. 52 poz. 526), zarządza się, co następuje:

§ 1. Prawo do dodatku na mieszkanie, unormowanego niniejszym rozporządzeniem, przysługuje funkcjonariuszom państwowym w rozumieniu art. 1 ustawy z dnia 9 października 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 116 poz. 924) sędziom, prokuratorom, kandydatom na stanowiska sędziowskie, wojskowym zawodowym oraz oficerom, którzy pełnią służbę, jako niezawodowi.

§ 2. Do dodatku na mieszkanie mają analogiczne zastosowanie postanowienia art. 11, 12 i 13 ustawy z dnia 9 października 1923 r. o uposażeniu funkcjonariuszów państwowych i wojska (Dz. U. R. P. Nr. 116 poz. 924).

§ 3. Wysokość dodatku na mieszkanie zależną od grupy uposażenia, miejscowości, w której odnośny funkcjonariusz (§ 1) ma siedzibę urzędową, oraz jego stosunków rodzinnych, oblicza się na zasadzie stawek, określonych w tabeli stanowiącej załącznik do niniejszego paragrafu (zał. Nr. 1).

W szczególności:

I. Dodatek na mieszkanie na miesiąc czerwiec 1924 r. wynosi:

- a) dla zaliczonych do I i II grupy uposażenia bez względu na stan rodzinny oraz dla utrzymujących rodzinę w rozumieniu art. 4 wymienionej wyżej ustawy uposażeniowej z dnia 9 października 1923 r. funkcjonariuszów państwowych i osób wojskowych: zaliczonych do grupy III, IV i V, względnie sędziów i prokuratorów grupy D, C i B — 15%;
- b) dla samotnych: funkcjonariuszów państwowych i osób wojskowych, zaliczonych do grupy III, IV, V, VI i VII, względnie sędziów i prokuratorów grupy D, C, B i A oraz dla utrzymujących rodzinę, w rozumieniu art. 4 powołanej ustawy, zaliczonych do gr. od VI do VII i sędziów gr. A — 10%;
- c) dla samotnych funkcjonariuszów państwowych i osób wojskowych, zaliczonych do grupy VIII do XVI oraz utrzymujących rodzinę, w rozumieniu art. 4 powołanej ustawy, zaliczonych do grupy uposażenia od XIII do XVI, wreszcie dla aplikantów sądowych i praktykantów — 5% odnośnych stawek, ustalonych w tabeli, która stanowi załącznik do niniejszego paragrafu (zał. Nr. 1).

II. Począwszy od 1 lipca 1924 r. wzrasta dodatek na mieszkanie w tym samym stosunku, w jakim wzrasta komorne, w myśl art. 6 ustęp 3 ustawy z dnia 11 kwietnia 1924 r. o ochronie lokatorów (Dz. U. R. P. Nr. 39 poz. 406), a w szczególności wzrasta w III kwartale o 4%, a w IV kwartale 1924 r. o dalsze 4% stawek, ustalonych w załączonej do tego paragrafu tabeli (zał. Nr. 1).

§ 4. Szczegółowe zaliczenie miejscowości w państwie polskim do czterech klas dodatku na mieszkanie, zawiera wykaz miejscowości, stanowiący załącznik do niniejszego paragrafu (zał. Nr. 2).

§ 5. Emerytom przysługuje dodatek na mieszkanie, unormowany niniejszym rozporządzeniem w wymiarze nie wyższym, jak dla miejscowości klasy I w takim stosunku procentowym, w jakim po zostaje ich uposażenie emerytalne do uposażenia, pobieranego ostatnio w służbie czynnej (art. 19 ustawy z dnia 11 grudnia 1923 r. o zaopatrzeniu emerytalnym (Dz. U. R. P. Nr. 6 poz. 46)).

§ 6. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 czerwca 1924 r. do dnia 31 grudnia 1924 r.

Prezes Rady Ministrów i Minister Skarbu

(—) W. Grabski

Warszawa, dnia 26 sierpnia 1924 r.

W z. ministra spraw wojskowych

(—) Majewski,
generał-dywidzi.

D. I 20855 Piech. Wyzk.

Obwieszczenie.

Rozgrywka o mistrzostwo W. P. w oficerskich zawodach strzeleckich zespołami — wyniki.

Mistrzostwo W. P. w oficerskich zawodach strzeleckich zespołami w roku bieżącym zdobył zespół 25 p p. (D. O. K. IV). Skład osobowy zespołu tworzyli: płk. Weis Henryk, mjr. Żołędziowski Ryszard, mjr. Marzec Tomasz, kpt. Juszkiewicz Władysław, kpt. Ildzik Aleksander i kpt. Piłwiński Ignacy.

